

Arrest

nr. 260 861 van 17 september 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 21 mei 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 9 april 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 1 juni 2021 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 juli 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 augustus 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. MISSEGHERS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 14 oktober 2020 een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Op 9 april 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de

aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 14.10.2020 werd ingediend door:

*Naam: F. (...) Nationaliteit: Ghana Geboorteplaats: Accra
Voornaam: R. (...) Geboortedatum: (...) RR: (...)
Verblijvende te: (...)*

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt opnieuw gezinshereniging aan als zoon van dhr. F., W. K. (...) (RR (...)) van Belgische nationaliteit in toepassing van artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40bis, §2, 3° van de wet van 15.12.1980 bepaalt het volgende: 'Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wort, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven.'

Artikel 44 van het KB van 08.10.1981 bepaalt het volgende: 'De familieleden bedoeld in artikel 40bis, §2, van de wet, die geen burger van de Unie zijn, kunnen enkel genieten van dit hoofdstuk indien zij het bewijs overleggen aangaande de bloed of aanverwantschap of partnerschap met de burger van de Unie die ze begeleiden of bij wie zij zich voegen. Indien wordt vastgesteld dat het familielid de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsband of het partnerschap niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden voorgelegd'

Verder bepaald artikel 18 van de wet houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht het volgende: 'Voor de bepaling van het toepasselijk recht in een aangelegenheid waarin partijen niet vrij over hun rechten kunnen beschikken, wordt geen rekening gehouden met feiten en handelingen gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het door deze wet aangewezen recht.'

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat betrokkene de bloedverwantschap in neergaande lijn ten opzichte van de referentiepersoon onvoldoende heeft aangetoond.

Ter staving van de verwantschap legt betrokkene een geboorteakte voor uitgegeven op 17.05.2018. Uit de voorgelegde geboorteakte van betrokkene blijkt dat deze laattijdig geregistreerd werd. De in Ghana opgestelde 'certified copy of entry in registrar of birth' werd opgesteld op 17.05.2018, bijna 22 jaar na de geboorte van betrokkene ni. 07.12.1996. Echter, de inhoud van de akte wordt door onze diensten betwist overeenkomstig artikel 18 van de wet houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht. Immers, uit het voorgelegde paspoort van betrokkene blijkt dat dit paspoort op 07.03.2009 werd afgeleverd in Ghana. Een visumsticker ontbreekt, evenals een inreisstempel. We kunnen dus bijgevolg niet met zekerheid stellen wanneer betrokkene aangekomen is op Schengengebied en bij uitbreiding in België.

Rekening houdende met de laattijdige registratie van de geboorteakte en het in België afgeleverde paspoort (en dus geen kennis van datum binnenkomst), is het redelijk te stellen dat betrokkene de aanmaak van deze geboorteakte heeft ondernomen louter omwille van verblijfsrechtelijke redenen. Het is immers niet uitgesloten dat betrokkene op het moment van de registratie van de geboorte reeds in België was en contact had met de persoon die heden als 'vader' wordt opgevoerd. Gezien een dergelijke akte puur op verklaring kan worden opgesteld, dient de akte beschouwd te worden als een verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Niets sluit uit dat, omwille van verblijfsrechtelijke redenen, in functie van deze persoon, deze akte heeft laten aanmaken, om zo via zijn zogenaamde verwantschap met de referentiepersoon zelf verblijfsrecht te kunnen verkrijgen. Deze redenering vindt steun in de informatie die te vinden is in: 'Home Office UK Border Agency, GHANA Country of Origin Information (COI) Report, 11may 2012'. Hierin wordt namelijk gesteld

dat deze gebruiken vaak voorkomend zijn: "The majority of registrations are not made at the time of birth, and often no registration is made until an individual requires a birth certificate for immigration purposes. Registrations not made within one year of an individual's birth are not reliable evidence relationship, since registration, including late registration, may often be accomplished upon demand, with little or no supporting documentation required." Het is dus vrij makkelijk, on zonder grondig onderzoek naar de echtheid van de inhoud, om geboorteakten op te maken via de Ghanese autoriteiten. Het is dus redelijk te stellen dat dit ook hier het geval is, waardoor onze diensten de inhoud van de akte betwisten overeenkomstig artikel 18 van de wet houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht (wetsontduiking). De notariële verklaring van ene E. S. K. (...) waarin de afstamming bevestigd wordt, verandert daar niets aan.

De verwantschap wordt aldus betwist.

Overigens dient bijkomend opgemerkt te worden dat betrokkene ouder is dan 21 jaar en dus ten laste moet zijn van de referentiepersoon, dit overeenkomstig artikel 40ter, §2, eerste lid 3° van de wet van 15.12.1980. Het concept ten laste veronderstelt dat betrokkene reeds ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst of origine en heden ook in België ten laste komt.

Volgende "nieuwe" stukken werden voorgelegd:

- Attest OCMW Tienen dd 27.10.2020 met verklaring dat betrokkene geen financiële steun ontvangt sinds 01.06.2019..

- Geldverzendingen via Ria periode 14.06.2013 - 03.12.2017.

- Attest ABVV Tienen op naam van de referentiepersoon met werkloosheidsuitkeringen voor de maanden juli tot september 2020. Bij gebrek aan bewijzen van het actief zoeken naar werk kunnen deze niet mee in overweging worden genomen.

Deze bewijsstukken kunnen niet worden aanvaard als bewijs dat betrokkene ten laste was van in het land van herkomst of origine en heden ten laste is. Vooreerst omdat het niet duidelijk is sinds wanneer betrokkene Schengen is binnengereisd en het dus niet duidelijk is of het overmaken van geld in die periode enige relevantie heeft (is betrokkene eigenlijk het geld gaan afhaken?). Ten tweede omdat er geen bewijs werd geleverd van het onvermogen van betrokkene in het land van herkomst, ten derde omdat niet kan blijken dat referentiepersoon in staat is om betrokkene (en zijn broer I. (...)) die eveneens een aanvraag als descendent ten laste lopende heeft) ten laste te nemen, en ten vierde omdat uit het dossier blijkt dat betrokkene sinds zijn verblijf in België reeds beroep heeft moeten doen op het ocmw om in zijn levensonderhoud te voorzien.

Bijgevolg werd er niet aangetoond dat betrokkene effectief ten laste is en was van de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine, noch dat de referentiepersoon er toe in staat is betrokkene ten laste te nemen, voor zover betrokkene er alsnog in zou slagen zijn verwantschap met zekerheid aan te tonen.

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden overeenkomstig artikel 40ter van de wet van 15.12.1980. Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan:

"1. Eerste middel : Schending van het art. 27 W.I.P.R., van artikel 40 ter van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, van artikel 50, §2, 7° Vreemdelingenbesluit, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting en verzoekers rechten van verdediging.

Manifeste beoordelingsfout

1.1. Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing. Zo wordt verzoekers verblijf op het Belgische grondgebied in hoofdzaak geweigerd omdat verzoeker een geboorteakte heeft voorgelegd welke laattijdig werd geregistreerd, nl. ca. 22 jaar na zijn geboorte. Dat de zorgvuldigheidsverplichting, de motiveringsplicht en verzoekers rechten van verdediging door verweerder ernstig wordt geschonden, daar verzoeker in de onmogelijkheid verkeerde op een afdoende manier zijn verweer/argumenten te formuleren. Dat dient te worden opgemerkt dat een beslissing, met dermate gevolgen voor verzoeker, uitsluitend gebaseerd op het feit dat de geboorteakte laattijdig geregistreerd zou zijn en er geen visumsticker of inreisstempel in zijn paspoort zich bevindt geen afdoende gemotiveerde beslissing kan uitmaken en zelfs onrechtmatig/onwettig is. Dat in elk geval sprake is van een manifeste beoordelingsfout door verweerder.

1.2. Dat door verweerder geenszins een grondig voorafgaandelijk onderzoek werd ingesteld overeenkomstig art. 27 W.I.P.R. waartoe verweerder gehouden is. Een buitenlandse akte kan in België worden erkend indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 (artikel 27, § 1, eerste lid W.I.P.R.). Er moet dus worden nagegaan of :

- a) het recht dat het W.I.P.R. aanwijst, gerespecteerd is
- b) er geen strijdigheid is met de openbare orde (artikel 21 W.I.P.R.);
- c) er geen sprake is van wetsontduiking (artikel 18 W.I.P.R.).

Verweerder dient dus de rechtsgeldigheid van de door verzoeker neergelegde geboorteakte na te gaan overeenkomstig het recht van de plaats waar de geboorteakte werd opgesteld, dus m.a.w. overeenkomstig het Ghanese recht. Verweerder diende dus voorafgaandelijk na te gaan of overeenkomstig het Ghanese recht de door verzoeker neergelegde geboorteakte een rechtsgeldige geboorteakte is. Dit is in casu door verweerder niet gebeurd. De loutere bewering dat met een laattijdige geboorteregistratie geen rekening kan worden gehouden bij het vaststellen van de afstamming en dat geen visumsticker of inreisstempel in zijn paspoort zich bevindt, kan geenszins beschouwd worden als een afdoende motivatie waardoor de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen worden geschonden. Geenszins wordt door verweerder de bevoegde Ghanese wetsbepalingen weergegeven waaruit blijkt dat een laattijdige registratie of de vaststelling dat er geen visumsticker of inreisstempel in zijn paspoort zich bevindt, de echtheid of de geldigheid van een Ghanese geboorteakte aantast, een gevaar betekent voor de openbare orde of een vorm is van wetsontduiking. Verweederders bewering dat met een laattijdige geboorteregistratie geen rekening kan worden gehouden en verweederders vaststelling dat een visumsticker of inreisstempel in het paspoort ontbreekt, tonen geenszins aan dat verweerder de rechtsgeldigheid van de door verzoekers neergelegde geboorteakte heeft getoetst aan het Ghanese recht. Door verweerder werd evenmin nagegaan of de geboorteakte gelegaliseerd werd door de bevoegde autoriteiten of voorzien is van een apostille.

1.3. Geenszins worden door verweerder de bevoegde Ghanese wetsbepalingen weergegeven waaruit blijkt dat een laattijdige registratie of het ontbreken van een visumsticker of inreisstempel in het paspoort de echtheid of de geldigheid van een Ghanese geboorteakte aantast, een gevaar betekent voor de openbare orde of een vorm is van wetsontduiking. Verzoeker verwijst naar een rapport van de Immigration and Refugee Board of Canada: "Ghana: The "Certified Copy of Entry into Registry of Births" certificate; a description of its colour, size and seals; whether the format has changed since 2003; procedures for renewal or re-issuance; who is authorized to sign the Register of Births and Deaths and whether this varies from one region to another; security features (2003-2006)"², waarin de vorm en inhoud van de in Ghana opgestelde "certified copy of entry in register of birth" wordt beschreven en waaruit duidelijk kan afgeleid worden dat een laattijdige geboorteregistratie in Ghana een meer dan normale zaak is : "The US Department of State also indicates that most Ghanaians do not register at birth and only do so when a birth certificate is needed for immigration purposes (8 June 2006)".

Dat verweerder heeft nagelaten te onderzoeken of de voorgelegde akte overeenkomstig het toepasselijke recht, met name het Ghanese, een rechtsgeldige geboorteakte betreft. Dat er derhalve sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van schending van het art. 27 WIPR, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen,

van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting en verzoekers rechten van verdediging.

1.4. Verzoeker wil verwijzen naar onder meer de arresten dd. 22.10.2015 nr. 155 101, dd. 26.10.2015 nr. 155 239 en dd. 16.08.2016 nr. 173 184 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarin werd gesteld dat de loutere bewering in de bestreden beslissing dat een laattijdige geboorteregistratie geen draagkrachtige motivering uitmaakt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen merkt op dat uit de bestreden beslissing zelfs niet blijkt aan de hand van welk recht de gemachtigde de rechtsgeldigheid en de echtheid is nagegaan en geenszins blijkt of de gemachtigde gemeend heeft dat de "laattijdige geboorteregistratie, louter gebaseerd op verklaringen" overeenkomstig dit niet nader bepaald toepasselijk recht de echtheid of geldigheid van de akte aantast, een gevaar betekent voor de openbare orde dan wel een vorm is van wetsontduiking. Verzoeker is van oordeel dat de vaststelling dat dat er geen inreisstempel of visumsticker in het paspoort van verzoeker zou zijn ingebracht geen afbreuk doet aan voormelde vaststellingen.

1.5. Tenslotte kan de motivering van verweerder al evenmin weerhouden worden wanneer gesteld wordt dat bij gebrek aan een inreisstempel in verzoekers nationaal paspoort, er niet kan worden vastgesteld wanneer verzoeker reeds in Schengen/België rondwaalt en dit mogelijks onder een andere identiteit kan zijn geweest. Dat verweerder geenszins heeft aangetoond dat verzoeker reeds lang in België en/of Schengen verblijft en verzoekers vader bovendien van 2013 tot december 2017 geld heeft opgestuurd naar zijn zonen in Ghana, zodat verzoeker minstens tot december 2017 in Ghana verbleef. Bovendien werd de geboorteakte van verzoeker op 17 mei 2018 geregistreerd, zodat verzoeker minstens tot mei 2018 in Ghana was. Nadien ondernam verzoeker de reis naar België, wat enkele maanden in beslag nam, om uiteindelijk met zijn vader herenigd te worden en een eerste aanvraag gezinshereniging in te dienen. Dat verzoeker bovendien in 2013, op het ogenblik dat er bewijzen zijn van het verzenden van geld door zijn vader, amper 17 jaar oud was en in Ghana verbleef. Zodat het volkomen ongeloofwaardig is dat verzoeker als minderjarige vanuit Ghana een Belgische man van Ghanese afkomst kon traceren, die bovendien bereid is om zich voor te doen als verzoekers vader en jarenlang geld op te sturen, zodat de insinuatie van verweerder dat niet kan worden vastgesteld sinds wanneer verzoeker in Schengen verblijft en niets uitsluit dat hij hier iemand gezocht heeft met de Belgische nationaliteit om deze persoon op zijn geboorteakte te zetten en alzo verblijfsrecht te bekomen, dan ook volkomen ongegrond is. Het feit dat de referentiepersoon reeds sinds 2013 geld overmaakte aan verzoeker en zijn broer, toont overigens eens te meer hun band aan, nu de referentiepersoon reeds voor de aankomst van verzoeker in België contact met hem had en hem zelfs geld opstuurde. Ook terzake kan worden opgemerkt dat door verweerder geenszins wordt aangetoond dat er geen verwantschap bestaat tussen verzoeker en de referentiepersoon, wel integendeel. De referentiepersoon is de biologische vader van verzoeker en verzoeker heeft bovendien bezit van staat ten aanzien van de referentiepersoon. Dat zij elkaar reeds kenden van voor de aankomst van verzoeker in België, wordt overigens eens te meer aangetoond door het feit dat de referentiepersoon reeds minstens sedert 2013 geld aan verzoeker overmaakt, zoals voorafgaandelijk reeds uiteengezet. Bovendien, indien verweerder twijfels had omtrent de afstammingsband tussen verzoeker en de referentiepersoon, had hij verzoeker moeten vragen om een DNA onderzoek te laten uitvoeren teneinde alle twijfel omtrent de afstamming weg te nemen. Verweerder heeft dit niet gedaan, doch nam – zonder enig bewijs en louter op grond van vermoedens – een negatieve beslissing ten aanzien van verzoeker, zodat de bestreden beslissing duidelijk een schending inhoudt van de zorgvuldigheidsverplichting. Dat er hierdoor tevens sprake is van een manifeste beoordelingsfout. Aangaande de zorgvuldigheidsverplichting dient te worden opgemerkt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953, RvS 28 juni 2012, nr. 220.053). Uit de zorgvuldigheidsverplichting vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJSS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43) De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met

inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht. Dat verweerder verzoeker dan ook diende uit te nodigen aan de hand van een DNA onderzoek zijn afstamming te bewijzen, in plaats van zonder meer de aanvraag gezinshereniging van verzoeker te weigeren wegens twijfels omtrent zijn afstamming. Dat de bestreden beslissing dan ook de zorgvuldigheidsplicht schendt en een manifeste beoordelingsfout inhoudt, evenals de motiveringsplicht, zodat deze dient vernietigd te worden.

1.6. Tenslotte kan de motivatie van verweerder al evenmin weerhouden worden wanneer gesteld wordt dat verzoeker er niet in geslaagd zou zijn afdoende aan te tonen dat hij in het verleden ten laste was van zijn vader. Dat verweerder opwerpt dat enerzijds de geldstortingen niet als bewijs kunnen worden aanvaard omdat het niet duidelijk is sinds wanneer verzoeker in Schengen verblijft en niet bewezen is dat verzoeker het geld is gaan afhalen en er geen bewijs zou zijn geleverd van zijn onvermogen in het land van herkomst en anderzijds niet zou blijken dat de referentiepersoon in staat zou zijn verzoeker ten laste te nemen en verzoeker in België reeds beroep heeft gedaan op het OCMW. Dat het ‘ten laste zijn’ van een descendent ouder dan 21 jaar echter een voorwaarde is welke wordt gesteld in artikel 40bis Vw. en niet in artikel 40ter Vw., zoals door verweerder ten onrechte gesteld. Dat de bestreden beslissing dan ook manifest verkeerd gemotiveerd is en een schending inhoudt van artikel 40ter Vw. en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en bijgevolg dient vernietigd te worden. Ondergeschikt, motiveert de bestreden beslissing dat de voorgelegde stortingsbewijzen niet kunnen worden weerhouden omdat niet duidelijk is sinds wanneer verzoeker in Schengen verblijft en niet werd aangetoond dat verzoeker dit geld is gaan afhalen. Dat verzoeker uiteraard het hem overgemaakte geld is gaan ophalen, nu louter hij hiertoe de mogelijkheid had. Het geld werd immers op zijn naam overgemaakt, zodat enkel verzoeker dit kon afhalen mits voorlegging van zijn identiteitsbewijs. Dit wordt eens te meer ondersteund door het feit dat de geboorteakte van verzoeker werd geregistreerd in mei 2018, zodat hij minstens tot dan in Ghana verbleef. Overigens zou de vader van verzoeker niet blijvend geld sturen wanneer dit niet zou zijn afgehaald door verzoeker! Dat een dergelijke motivering dan ook niet voldoende is om te argumenteren dat hieruit zou blijken dat verzoeker niet ten laste was van zijn vader. Dat verweerder verder ten onrechte stelt dat verzoeker geen bewijzen zou hebben voorgelegd dat hij onvermogen was in Ghana. Een dergelijke motivering druist evenwel regelrecht in tegen de vaststelling dat verzoekers raadsman per aangetekend schrijven dd. 14 april 2020 (en dit zowel aan de gemeente Tienen als rechtstreeks aan verzoeker zelf) een Ghanees ‘tax clearance certificate’ heeft overgemaakt waaruit blijkt dat verzoeker geen onroerende bezit in Ghana, hij niet werkte en geen inkomsten had in Ghana (stuk 2). Dat verzoeker dan ook wel degelijk heeft aangetoond dat hij onvermogen was in Ghana, doch verweerder – niettegenstaande dit stuk zonder enige discussie in zijn bezit was – geen rekening hiermee heeft gehouden en dan ook ten onrechte gemotiveerd heeft dat verzoeker geen bewijzen heeft voorgelegd van zijn onvermogen in Ghana. Ook hieruit blijkt nogmaals het gegeven dat verzoeker het dossier van verzoeker niet op een zorgvuldige wijze heeft behandeld en is er sprake van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens werd hierdoor een foutieve motivering gegeven, waardoor de bestreden beslissing tevens een schending inhoudt van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en het motiveringsbeginsel.

1.7. Dat conform artikel 40ter juncto 40bis §2, 3° Vw. als familielid van een Belg worden beschouwd, hun bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner, die te hunnen laste zijn, die beneden de leeftijd van 21 jaar of die te hunnen laste zijn. Dat overeenkomstig art. 50, §2, 7° van het Vreemdelingenbesluit bij de aanvraag gezinshereniging of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag volgende documenten dienen te worden overgemaakt :

(...) 7° familielid bedoeld in artikel 40ter, van de wet:

a) de officiële documenten of elk ander bewijs waarmee op geldige wijze de band van bloed- of aanverwantschap of van partnerschap, bedoeld in artikel 44, 2e lid, kan worden vastgesteld;

b) elk ander document waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de andere voorwaarden, die zijn voorgeschreven bij artikel 40ter van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult; (...).”

Dat verzoeker bijgevolg aan de hand van elk welkdanig document mag aantonen dat hij ten laste is van zijn Belgische vader, wat ook blijkt uit de rechtspraak van het Hof van Justitie. Volgens het Hof van Justitie is de bepaling ‘ten laste zijn’ zoals voorzien in artikel 40bis, §2, 3° Vw. immers een feitenkwestie is en mag dit op alle mogelijke manieren mag bewezen worden (HvJ, 16 januari 2014, Reyes C-423/12 en HvJ, 9 januari 2007, Jia, C-1/05). Dat de bestreden beslissing dan ook ten onrechte stelt dat verzoeker niet aan de voorwaarden zou voldoen om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden omdat niet afdoende zou aangetoond zijn dat verzoeker ten laste was van zijn vader op het ogenblik dat hij in Ghana verbleef. Daarnaast heeft verzoeker ook een attest voorgelegd van de Ghanese autoriteiten waaruit blijkt dat hij geen belastingen betaalde, geen inkomsten had en geen onroerende goederen bezit in Ghana. Dat de bestreden beslissing echter met geen woord over dit

authentiek documenten waaruit blijkt dat verzoeker onvermogen was in Ghana. Verzoeker was dan ook wel degelijk afhankelijk van de financiële steun van zijn vader, zodat de bestreden beslissing foutief gemotiveerd is. Dat in casu verzoeker duidelijk en genoegzaam heeft aangetoond dat hij reeds ten laste was van zijn vader op het ogenblik dat hij nog in Ghana verbleef én hij in zijn land van herkomst geen inkomsten en eigendommen had en overleefde van het geld dat hij via zijn vader kreeg. Dat de motivering van verweerder om tot een dergelijk besluit te komen, dan ook fouten inhoudt en door verweerder helemaal geen rekening werd gehouden met alle door verzoeker voorgelegde documenten, waardoor de bestreden beslissingen foutief gemotiveerd is en tevens een schending inhouden van artikel 40ter, artikel 50, §2, 7° Vreemdelingenbesluit en de artikelen 2 en 3 Wet 29 juli 1991.”

2.1.2. De Raad stelt vast dat verzoeker een aanvraag tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een Belg indiende en hierbij een Ghanese geboorteakte voorlegde als bewijs van de bloedverwantschap met de persoon die hij wenst te vervoegen. Aldus speelt in casu artikel 27, § 1, eerste lid van het WIPR, dat luidt als volgt:

“§ 1. Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21. De akte moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid.”

De artikelen 18 en 21 van het WIPR, waarnaar in deze bepaling wordt verwezen, luiden als volgt:

- artikel 18: *“Voor de bepaling van het toepasselijk recht in een aangelegenheid waarin partijen niet vrij over hun rechten kunnen beschikken, wordt geen rekening gehouden met feiten en handelingen gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het door deze wet aangewezen recht.”*

- artikel 21: *“De toepassing van een bepaling uit het door deze wet aangewezen buitenlands recht wordt geweigerd voor zover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde. Bij de beoordeling van deze onverenigbaarheid wordt inzonderheid rekening gehouden met de mate waarin het geval met de Belgische rechtsorde is verbonden en met de ernst van de gevolgen die de toepassing van dat buitenlands recht zou meebrengen. Wanneer een bepaling van buitenlands recht niet wordt toegepast wegens deze onverenigbaarheid, wordt een andere relevante bepaling van dat recht of, indien nodig, van Belgisch recht toegepast.”*

Het wordt niet betwist dat verweerder, in de uitoefening van zijn bevoegdheid inzake het recht op verblijf van meer dan drie maanden op basis van de bloedverwantschap met een Belg op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, ingevolge de voormelde bepalingen de erkenning van de voorgelegde buitenlandse authentieke akte kan weigeren (RvS 1 april 2009, nr. 192.125; cf. M. TRAEEST, commentaar bij artikel 27 in J. ERAUW e.a. (eds.), Het wetboek Internationaal Privaatrecht becommentarieerd, Antwerpen, Intersentia, 2004, (152) 153-154).

De Raad benadrukt ter zake dat zijn rechtsmacht overeenkomstig de in de artikelen 144-146 van de Grondwet vervatte bevoegdheidsverdeling tussen de gewone hoven en de rechtbanken enerzijds en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als administratief rechtscollege anderzijds, is uitgesloten indien de wetgever tegen de beslissing van de administratieve overheid een beroep heeft opengesteld bij de gewone hoven en rechtbanken. Tegen de weigering tot erkenning van de in het geding zijnde buitenlandse geboorteakte staat overeenkomstig artikel 27, § 1, vierde lid van het WIPR een beroep open bij de familierechtbank. De Raad heeft derhalve geen rechtsmacht om zich uit te spreken over de wettigheid van de weigering tot erkenning van de bedoelde akte op zich.

Dit gegeven neemt echter niet weg dat de Raad conform artikel 39/1, § 1, tweede lid iuncto artikel 39/2, § 2 van de Vreemdelingenwet de wettigheid moet beoordelen van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en aldus kan nagaan of deze beslissing deugdelijk is gemotiveerd (cf. RvS 18 maart 2009, nr. 191.552; RvS 4 november 2013, nr. 225.311).

Verzoeker betoogt dat de gegeven motivering niet afdoende is nu de bestreden beslissing uitsluitend is gebaseerd op de vaststelling dat de geboorteakte laattijdig is geregistreerd en er geen visumsticker of inreisstempel te vinden is in het paspoort.

Uit de hiervoor geciteerde bepalingen van het WIPR blijkt dat verweerder, met toepassing van artikel 27, § 1, eerste lid van het WIPR, kan weigeren een buitenlandse akte te erkennen wanneer hij meent dat de

rechtsgeldigheid van deze buitenlandse akte niet kan worden vastgesteld overeenkomstig het krachtens het WIPR toepasselijke recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 van het WIPR. Verweerder is met andere woorden niet alleen gerechtigd om de echtheid van de buitenlandse akte te onderzoeken – met name of zij voldoet aan de voorwaarden die volgens het recht van de staat waarin zij is opgesteld nodig zijn voor haar echtheid – maar ook de rechtsgeldigheid ervan door deze te onderwerpen aan een inhoudelijke controle, de zgn. conflictenrechtelijke controle, waarbij wordt nagegaan of er geen sprake is van wetsontduiking of onverenigbaarheid met de openbare orde.

In de bestreden beslissing wordt in de eerste plaats verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, met name naar artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, alsook naar artikel 44 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de het koninklijk besluit van 8 oktober 1981). Verweerder weigert het verblijf van meer dan drie maanden omdat niet is voldaan aan de vereiste voorwaarden om te genieten van een recht op verblijf van meer dan drie maanden, vermeld in voornoemde artikelen, meer bepaald omdat verzoeker de bloedverwantschap met de referentiepersoon in functie van wie hij het verblijfsrecht aanvraagt onvoldoende heeft aangetoond, nu de voorgelegde Ghanese geboorteakte niet kan worden erkend. De inhoud van de akte wordt betwist op grond van artikel 18 van het WIPR. Verweerder geeft eerst de concrete redenen weer op grond waarvan hij de inhoud van de geboorteakte betwist. Zo motiveert hij dat de akte laattijdig werd geregistreerd, met name tweeëntwintig jaar na de geboorte van verzoeker, dat in het voorgelegde paspoort geen visum of inreisstempel kan worden teruggevonden en aldus niet blijkt wanneer verzoeker precies op het Schengengrondgebied is aangekomen. Verweerder heeft verder uiteengezet dat het dan ook niet is uitgesloten dat verzoeker iemand in België heeft gezocht wiens identiteitsgegevens hij op een geboorteakte kon laten zetten om op die wijze vervolgens een verblijfsrecht te kunnen laten gelden. Verweerder heeft hierbij toegelicht dat, indien verzoeker werkelijk de zoon zou zijn van een Belg, kon worden verwacht dat hij een aanvraag tot gezinshereniging zou indienen via de ambassade en met een visum naar België zou reizen. De bestreden beslissing stelt hieromtrent duidelijk: *“Het houdt geen steek dat betrokkene eerst illegaal Schengen zou binnen reizen, met alle gevaren onderweg en enorme bedragen die aan mensensmokkelaars moeten betaald worden, om zich nadien te realiseren dat hij eigenlijk niet illegaal in Europa hoeft te verblijven, gezien hij een Belgische vader heeft om verblijfsrecht aan te ontlenen. Gezien een dergelijke geboorteakte puur op verklaring kan worden opgesteld, dient de akte beschouwd te worden als een verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Deze redenering vindt steun in de informatie die te vinden is in: ‘Home Office UK Border Agency, GHANA Country of Origin Information (COI) Report, 11may 2012’. Hierin wordt namelijk gesteld dat deze gebruiken vaak voorkomend zijn: “The majority of registrations are not made at the time of birth, and often no registration is made until an individual requires a birth certificate for immigration purposes. Registrations not made within one year of an individual's birth are not reliable evidence relationship, since registration, including late registration, may often be accomplished upon demand, with little or no supporting documentation required.” Het is dus vrij makkelijk, en zonder grondig onderzoek naar de echtheid van de inhoud, om geboorteakten op te laten maken door de Ghanese autoriteiten. Het is redelijk te stellen dat dit ook hier het geval is, waardoor onze diensten de inhoud van de akte betwisten overeenkomstig artikel 18 van de wet houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht (wetsontduiking).”* Uit het geheel van deze motieven blijkt aldus dat de gemachtigde op grond van de voormelde vaststellingen van oordeel is dat er sprake is van wetsontduiking, overeenkomstig artikel 18 van het WIPR, als een wettelijke concretisering van de algemene theorie van het internationaal privaatrecht die de overheid de mogelijkheid biedt geen rekening te houden met aanknopingsfactoren die de partijen op kunstmatige wijze hebben gecreëerd, louter om te ontsnappen aan het normaal toepasselijk recht. Verzoeker toont derhalve niet aan dat de bestreden beslissing niet afdoende werd gemotiveerd omdat niet zou zijn verwezen naar het toepasselijke Ghanese recht.

De verwijzing naar het rapport waaruit verzoeker in het verzoekschrift citeert kan geen afbreuk doen aan de motieven van de bestreden beslissing. Verweerder ontkent immers niet dat laattijdige geboorteregistraties in Ghana gebruikelijk zijn – dit blijkt immers al uit de informatie waaruit hij zelf citeert in de bestreden beslissing – maar wijst erop dat net om die reden de daaruit voortvloeiende informatie niet betrouwbaar is als bewijs van verwantschap omdat dergelijke registraties vaak gebeuren louter op basis van verklaringen zonder ondersteunend bewijs. In casu blijkt ook niet dat de laattijdige geboorteregistratie niet louter op basis van verklaringen is gebeurd.

Wat betreft de verwijzing naar rechtspraak van de Raad, moet worden vastgesteld dat deze betrekking heeft op motiveringen die niet analoog zijn aan deze die thans worden geviseerd, zodat ze alleen al om die reden niet dienstig is. Ook verzoekers kritiek op de motivering dat niet blijkt wanneer hij precies naar

Europa en meer specifiek België is gekomen, kan geen afbreuk doen aan de bevindingen inzake zijn afstamming.

Verzoeker toont met zijn betoog immers niet aan dat het is uitgesloten dat hij iemand heeft gezocht met de Belgische identiteit om diens gegevens op zijn geboorteakte te laten zetten. Verzoeker betwist ook de vaststelling niet dat het niet logisch is dat indien men werkelijk de afstammeling is van een Belg, men er toch voor opteert om illegaal naar Europa te reizen terwijl men perfect een visum gezinshereniging had kunnen aanvragen.

De kritiek dat verweerder om een DNA-test had moeten vragen indien hij twijfels had bij de afstammingsband, is niet ernstig nu verzoeker duidelijk zelf het afleggen van een DNA-test heeft pogen te omzeilen door geen aanvraag in te dienen via normale weg, met name via de bevoegde diplomatieke of consulaire post. Daarenboven is het verzoeker die zijn afstammingsband moet bewijzen en komt het hem toe, wanneer er terecht aan wordt getwijfeld, de afstammingsband met onbetwistbare bewijzen aan te tonen.

In de mate dat verzoeker met zijn kritiek en de aangevoerde schending van artikel 27 van het WIPR, de Raad in wezen vraagt om na te gaan of verweerder al dan niet onterecht de erkenning van de buitenlandse geboorteakte heeft geweigerd op grond van artikel 18 van het WIPR, moet de Raad nogmaals benadrukken dat hij geen rechtsmacht heeft om zich uit te spreken over een middel waarvan het onderzoek ertoe leidt dat hij een standpunt dient in te nemen over het bestaan of de draagwijdte van een burgerlijk recht (J. SALMON, Le Conseil d'Etat, Brussel, Bruylant, 1994, 249 en 387). Wanneer verweerder beslist om met toepassing van de bepalingen van het WIPR de erkenning van een buitenlandse geboorteakte te weigeren op grond van artikel 18 van het WIPR en de persoon die de akte aanbracht stelt dat dit onterecht gebeurde, dan ontstaat een geschil over een burgerlijk recht (cf. Cass. 13 april 2007, C.06.0334.N). Er dient daarenboven te worden herhaald dat de wetgever in artikel 27, § 1, vierde lid van het WIPR ook uitdrukkelijk heeft gesteld dat de rechtbank van eerste aanleg bevoegd is om te oordelen aangaande betwistingen inzake de rechtsgeldigheid van een buitenlandse authentieke akte. Het komt de Raad derhalve geenszins toe om zich uit te spreken over de wettigheid van het materieel motief van de overweging in de bestreden beslissing dat de buitenlandse geboorteakte in België niet wordt erkend omdat de inhoud van dit officieel document wordt betwist overeenkomstig artikel 18 van het WIPR (RvS 25 februari 2009, nr. 190.806; RvS 28 mei 2009, nr. 193.626). Gelezen in deze zin is het middel niet ontvankelijk.

De Raad stelt vast dat de bestreden weigeringsbeslissing op afdoende wijze wordt onderbouwd door de vaststelling dat verzoeker de bloedverwantschap met de referentiepersoon in functie van wie hij het verblijfsrecht aanvraagt niet voldoende heeft aangetoond, zoals wordt voorgeschreven in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet in samenlezing met artikel 44 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, nu verweerder de inhoud van de voorgelegde geboorteakte betwist op grond van artikel 18 van het WIPR.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan:

"2. Tweede middel : Schending van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot de bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 maart 1950) en van het proportionaliteitsbeginsel. Dat, als gevolg van de aan verzoeker betekende beslissing zonder bevel om het grondgebied te verlaten, verzoeker niet langer in België kan verblijven en België dient te verlaten en van zijn in België wonende vader wordt gescheiden. Dat dit een verregaande ingreep is op zijn recht op een privé-en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel.

Art. 8 van het E.V.R.M. bepaalt :

" 1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen".

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door het art. 8 E.V.R.M. gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel. Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel. Dat er telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven. In concreto betekend dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelde reeds dat een essentieel element voor de beoordeling van de proportionaliteit van de maatregel is de ernst van de door verzoekster gepleegde inbreuken. Dat de beslissing, genomen ten aanzien van verzoekster, in deze benadering niet gerechtvaardigd/proportioneel is, daar deze enkel als gevolg heeft dat verzoeksters recht op haar privé-en gezinsleven, meer bepaald zijn verblijf in België, waar zij haar leven opnieuw heeft opgebouwd, geschonden wordt en dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissing. Nergens blijkt dat verweerder een correct evenwicht probeerde te vinden tussen het beoogde doel en de ernst van de inmenging. Noch blijkt dat hij een belangenafweging deed met betrekking tot de huidige gezinssituatie van verzoeker.”

2.2.2. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker nooit tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk werd toegelaten of gemachtigd en bijgevolg niet kan worden besloten dat de bestreden beslissing – die slechts een antwoord vormt op een verblijfsaanvraag – een inmenging vormt in zijn privé- of gezinsleven. Er moet tevens worden benadrukt dat verweerder heeft vastgesteld dat verzoeker in gebreke blijft om aan te tonen dat de referentiepersoon zijn vader is. Zelfs indien de stelling dat de referentiepersoon effectief zijn vader is correct zou zijn, dan nog dient te worden opgemerkt dat hij schijnbaar jaren van de man gescheiden kon leven en dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Er kan, op basis van verzoekers uiteenzetting, ook niet worden vastgesteld dat door de bestreden beslissing enig aspect van zijn privéleven dat effectief onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt in gedrang komt. Verzoeker maakt met zijn uiteenzetting derhalve niet aannemelijk dat er enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting op verweerder zou rusten die zou verhinderen dat hij de bestreden beslissing nam. Een schending van artikel 8 van het EVRM of van het proportionaliteitsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien september tweeduizend eenentwintig door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC